

## POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz (przewodniczący)

SSN Rafał Malarski (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **M. Ż.**

skazanego za przestępstwo z art. 197 § 3 pkt 2 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i in.,  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu,  
w dniu 11 grudnia 2018r.

zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego  
z dnia 29 sierpnia 2018r., sygn. akt III KO 80/18, o odmowie przyjęcia osobistego  
wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym  
wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]  
z dnia 5 listopada 2015r., sygn. akt II AKa [...],  
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w B.  
z dnia 16 lipca 2015r., sygn. akt III K [...],

p o s t a n o w i ł:

**utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.**

### UZASADNIENIE

Po rozpoznaniu kolejnego osobistego wniosku M.Ż. o wznowienie postępowania karnego zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z 5 listopada 2015r., utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w B. z 16 lipca 2015., Sąd Najwyższy zaskarżonym postanowieniem odmówił jego przyjęcia wobec uznania, że jest on oczywiście bezzasadny. Skazany wniósł w terminie zażalenie na powyższe postanowienie. Formułując zastrzeżenia względem kwestionowanej decyzji procesowej, wskazał na okoliczności podnoszone w poprzednich swoich

pismach, postulując szersze zbadanie jego sprawy przez analizę akt sądu pierwszoinstancyjnego, co miałoby doprowadzić do uznania, że zachodzą przesłanki z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k.

Wniesione zażalenie okazało się całkowicie bezzasadne i jako takie nie mogło podlegać uwzględnieniu.

Trzeba zauważyć, że zawarta w zaskarżonym postanowieniu konkluzja została poprzedzona drobiazgową analizą pod kątem wskazanych we wniosku z 18 maja 2018r. przesłanek. Argumentacja orzeczenia była rzeczowa i przekonująca w zakresie, w jakim utrzymywała, że w przedmiotowej sprawie wystąpiły okoliczności uprawniające do skorzystania z art. 545 § 3 k.p.k. Zważywszy, że w zażaleniu nie podjęto racjonalnej polemiki z rozstrzygnięciem Sądu pierwszej instancji, należało przypomnieć wnioskodawcy, iż odmowa przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania nie pochodzącego od obrońcy lub pełnomocnika bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych wchodzi w grę, gdy z treści wniosku, odwołującego się w szczególności do okoliczności, które były już rozpoznawane we wcześniejszym postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Mając powyższe na uwadze, nie można było przyjąć, że M. Ź. uwiarygodnił istnienie okoliczności uzasadniających wszczęcie postępowania o charakterze nadzwyczajnym. Podniesione żądanie skazany opart na kwestionowaniu ustaleń faktycznych w sprawie, które miały być wypadkową licznych przestępczych uchybień i błędów ze strony sądów, prokuratury i policji. Należało zauważyć, że wnikliwa kontrola sprawy nie wykazała nieprawidłowości w procedowaniu poszczególnych instancji, przy czym, wbrew wywodom skarżącego, te okoliczności były też przedmiotem badania przez Sąd Najwyższy, który wydał zaskarżone postanowienie. Sąd ten ustalił, że wskazane przez stronę naruszenia prawa okazały się subiektywnym odczuciem skazanego, które nie mogło leć u podstaw wniosku o wznowienie postępowania.

W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd Najwyższy zasadnie podniósł, że skazany występował już z wnioskiem o wznowienie. M. Ź. wyznaczono przy tym wówczas obrońcę z urzędu, który nie dopatrywał się podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania, zaś konkluzje przedstawione w opinii obrońcy zostały podzielone przez Sąd Najwyższy.

Korzystając z regulacji przewidzianej w art. 545 § 3 zd. drugie k.p.k., wnioskodawca zaskarżył postanowienie Sądu Najwyższego z 29 sierpnia 2018r. w rzeczywiście kolejny raz wskazując na okoliczności podawane w swoich poprzednich pismach i domagając się ponownie wznowienia prawomocnie zakończonego procesu. Autor zażalenia nie przedstawił jakichkolwiek argumentów podważających trafność zaskarżonego rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego w zakresie stwierdzenia oczywistego braku podstaw do przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, co skutkowało, zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k. odmową jego przyjęcia. Rozpatrując wniesione zażalenie, stwierdzić należało, że zaskarżone rozstrzygnięcie było w pełni prawidłowe, zaś wniesione zażalenie tej oceny zmienić nie mogło. Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w dyspozytywnej części postanowienia.